

saa uværdigt! Jeg indrømmer, at ogsaa Byerne kan være ækle, baade støvede og smudsige og sværtede af Kulrøg og meget andet. Men man er dog ikke dér i den Grad prisgiven nogle afskyelige Naturmagters brutale Herredømme. Man er dog ikke dér en fuldkommen Slave af, om Hr. Sol eller Madam Maane allernaadigst behager at skinne eller ikke. Dér faar man dog en Smule Anelse om, hvad det vil sige at være Menneske at være den Skabningens Herre og Mester, som det dog virkelig er vor Bestemmelse en Gang at blive — ja, det er i hvert Fald mit Frihedsideal!“

Hun havde tilsidst talt med en ukunstlet Varme, der ligesom hendes Ord gjorde et højst ubehageligt Indtryk paa Emanuel. Hun havde med sin Tale genvakt Mindet om Svaghedsøjeblikke i hans eget Liv, da han ved Synet af hagelslaaet Korn, af oversvømmede Marker eller stormfældede Træer havde ladet sig forlede til en lignende Miskendelse af Naturens strenge Orden. Navnlig kom han til at mindes hin mørke Nat under Guttens Sygdom, da han ude fra Jordhøjen i sin Have havde lyttet og stirret efter Doktorens Komme. Der var den Gang i hans Fortvivlelse og Raadvildhed faret ham Tanker igennem Hovedet, der ikke